

socialle Udgifter, som ere Skyld i, at vi nu behøve nye Skattepaalæg. Det er, forekommer det mig, for en Mand af den Beskaffenhed at gøre sig til advocatus diaboli i en Grad, som maa være overordentlig pinlig. Vi have nu paa det foreliggende Budget Militærudgifter til et samlet Beløb af omtrent 33 Mill. Kr., og med, hvad der kommer til ved Tillægsbevillingsloven, kan der ikke være Tvivl om, at vore Militærudgifter i Aar i det mindste maa blive 34 Mill. Kr. Hvis man nu havde fulgt Venstres gamle politiske Vej og i Stedet for at gaa med til de store ekstraordinære Militærudgifter, som vi have haft i de sidste Aar, slet ikke havde haft saadanne, men tværtimod var gaaet til Nedsættelser ogsaa i de aarlige ordinære Udgifter, kan der ikke være nogen som helst Tvivl om, at vi kunde have undgaaet nye Skatter. Den højtærede Finansminister gennemførte i sidste Rigsdagssamling nye Skatter til et Beløb af 8 Mill. Kr. og foreslaar i Aar — jeg holder mig til hans egne Tal — nye Skatter til et Beløb af 11 Mill. Kr.; tilsammen 19 Mill. Kr. Naar vi trække dem fra de 34 Mill., som gaa til Militærvæsenet, bliver der til Rest 15 Mill. Trække vi herfra yderligere de 3 Mill. Kr., som ere komne ind ved Formue- og Indkomstskatten til militært Brug, ere vi nede paa 12 Mill. Kr.; det vil sige, at hvis man havde fulgt det radikale Venstres Forslag, havde man dog haft tilstrækkeligt tilbage til at kunne udrede Militærudgifterne uden nye Skattepaalæg, og derved havde vi i enhver Henseende været bedre stillede. Gennemførelsen af vor Militærplan vilde have betrygget vor militære Selvstændighed lige saa godt som det Makværk, som nu er gennemført, og som den højtærede Forsvarsminister jo heller ikke regner for mere, end det i Virkeligheden er — hvad hans Forhold overfor Fredericia Garnison viser, — og vor nationale Uafhængighed vilde have været langt bedre betrygget. Naar vi havde ladet være med at gøre os gældbundne overfor Udlandet ved at laane store Millionbeløb for at anvende dem til ekstraordinære militære Foranstaltninger, havde vi ikke nu været saaledes stillede, at vi maa se vor Finansminister foreslaa Skattepaalæg paa den hjemlige Produktion af Øl og Brændevin, men ikke foreslaa nogen Skat paa Udlandets Indførsel af Cognac, af Whisky, af Champagne, af Rødvin, af Likører og andre Vinsorter. Og vor nationale Anseelse vilde have været større, thi man agter sikkert Verden over en lille Nation mere, naar den indretter sine Udgifter efter sine Indtægter, end naar den sprænger sine Finanser derved, at den anvender mere paa

Militærvæsenet, end dens finansielle Evne rækker til. Den Opgave, som er den eneste, der kan tænkes for vort Militærvæsen, nemlig at lægge vort Ønske om at være neutrale for Dagen, kan løses med en langt mindre Militærstyrke end den, vi nu ere i Færd med at etablere, ikke alene lige saa godt, men langt bedre, thi allerede derved, at vi indrette os et efter vore Forhold afpasset lille Militærvæsen, ville vi have tilkendegivet vor Villie til at være neutrale.

Selv om man imidlertid ikke var gaaet saa vidt, som vi fra det radikale Venstres Side ønskede at gaa, vilde man dog, hvis man var bleven paa Venstres politiske Vej og var gaaet nedad med Militærudgifterne fra de 20 Mill. Kr., som er det omtrentlige Beløb, det sidste Højreministerium fik, nu være stillet saaledes, at, om man end ikke havde kunnet gaa de daarlige Tider igennem helt uden Skattepaalæg, kunde man i hvert Fald have klareret sig ved midlertidige Skatter. Det lyse Billede, som den ærede Ordfører for Regeringspartiet (P. T. Nielsen) i Dag oprullede, passer nemlig kun for den Del af vort Erhvervsliv, paa hvilken det ærede Medlem ogsaa havde sin Hovedopmærksomhed henvendt, nemlig Landbruget. For Landbruget har de senere Aar været gode Aar, men det har det sandelig ikke været for noget som helst andet Erhverv her i Landet. Jeg maa give Madsen-Mygdal Ret i de Betragtninger, han anstiller i Sparekommissionens Betænkning, hvori han udtaler: „Men Forholdet er i Virkeligheden saaledes, at den nuværende finansielle Tilstand gør det klart, at vi staa med en Forsvarsordning, der uden egentlig at tilfredsstille til nogen Side kræver en Forøgelse af Militærudgifterne, der er over Landets Evne. En Forandring af dette Forhold vil være absolut nødvendig, og en Nedgang her paa flere Millioner Kroner aarlig vil meget godt kunne forenes med Opfyldelsen af vor Pligt som neutral Magt“. Endvidere billiger jeg hans Udvikling af, at vi derfor kunde klare os med en midlertidig Beskatning og undgaa de nye faste Skatter, ligesom jeg ogsaa kan give ham min Tilslutning, naar han bestemt modsætter sig enhver som helst ny indirekte Skat eller Forhøjelse af de gamle. Jeg tror, at det har megen Betydning, hvad denne gamle Politiker siger, og det fremgaar jo ogsaa deraf, at man nu har saa travlt med at spotte ham dér, hvor man tidligere har haft mest travlt med at rose ham. Men det, som denne Politiker peger paa i Finanslovs-kommissionens Betænkning, er noget, som endnu kan naas. Det er ikke nogen uaf-